



המאירי מתדרך את היוצרים. לחצות את הפוטנציאל של היצירה צילום: עופר רוקין

המשך מעמוד הקודם

צריך לקרוא לסבתא למטריד שלנו אחרי ההפ' קה', אמר המאירי, ומתכוון שהוא רוצה לפתח את הטקסט של שחר למחזה שלם. בפעם הקר' דמת שהמאירי ולוי הרימו את פרויקט K-24, יצאו ממנו שני מחזות מלאים לפיתוח.

כיום משטש "המרץ 2" בחלל לתיאטרון, הופעות, מסיבות, ואירועי תרבות אלטרנטיביים. המטרה של המאירי היא להפוך אותו לתיאטרון רפטיטארי קטן, כלי לפגוע בפעילות האירועים השונים, וכך לזכות בתקציבים ליצירת תיאטרון, אבל הרעיון עושה את החיים קשים. כדי לקבל הכרה כתיאטרון רפטיטארי, מסביר המאירי, המטוס צריך לפעול המש שנים רצופות, עם מחזור הבטות של מיליון שקל ממכירת כרטיסים להצגות בשנתיים שלפ' ני קבלת המעמדה. בתוך השנתיים האלה, מסביר להעלות לפחות מאה הוצעות של הצגות שר' נת, ולהעמיד שתי הפקות מקור בשנה. זו משך' מה כמעט כלתי אפסרית, ובהמרץ 2' מקורים מאד, במיוחד אם רוצים לעשות אמנות. כשי' המאירי, "אם נתקשקש על מחיר גניש לצעירים, 50 שקלים לכרטיס, נבטיך ארבעה מופעי סר' לר'אאט (מאה איש) כל שבוע. זה יהיה קשה מאוד, במיוחד אם רוצים לעשות אמנות. כשי' תחיים למעלה כל כך קשה ליצור תיאטרון צעיר ועדכני בארץ, זו אחת הסיבות - קשה להורים הם חדש למסודות ישנים, וקשה להקים חדשים.

**יום שלישי, 13:20.** העבודה האינטנסיבית והמרוכזת על תשעת המחזות הקצרים מאפשרת הצגה מעניינת ומזורזת לתהליכים שעובר מחזה בדרך אל הבמה. זו הפקה בהילוך מהיר כל יוצר ויוצרת עובדים אחרת.

כלובי הקטנטן והאדום שבכניסה האווירית למתחם, קבוצה 3, "קבוצת השותפים", מנסה להבין את המניע של המחזות: השותף הנירוויס מנלה שמשוה תריג קורה בחירה ליד, והשותף הסחי מתוודה שהוא "חתך את הצל של עצמי", וכך נעשה אדם שלם עם החיים באופן כה מקצועי. השאלה של הבמאית ההשחקים היא למה השכן הסחי מנסה לשכנע את השי' כן הנירוויס לרצוה גם הוא את הצל של עצמו?

כמשך חודש וזה יהיה מהוקצע יותר, נכון? אבל זה בדיוק העניין - זה יהיה מהוקצע יותר היתרון זה גם החיסרון. וצריך להשתמש בוזה.

**פח את יכולה להשתגע.**  
"כן, מותר זה הופכי של זה - שזה חד פעמי. כמות חד פעמי."

**יום שלישי, 20:00.** האולם מתמלא. כמד הכי מה, אילון פרבר, דניאל קנטרוביץ' ותומר פאר עדיין משננים טקסטים. דני הרציאנו לא מדב' רת כלל כדי לשטור את שאריות הקול שעוד יש לה. השחקניות של קבוצה מספר 2 לא עוד בות את המשרד כדי לא לחשוף את התלבושות שעיצבו - אלהים יודע איך - בשעות האחרונות. כ-20:30 המופע מתחיל. לוי המאירי מס' פרים לקהל על הפרויקט, מציגים את המחזות - "זה הפורטט", "אגדת מדווה", "צרחיה", "שר' רותי" ו"אמא" - ומזניקים את המופע. קבוצת ההתאבדות עולה ראשונה. אחרי בערך ארבע דקות, באמצע ריב בין הדמויות, דני הרציאנו שוראת ליכתב איתמר קצירי ומחפשת אותי. אני נעמה היא מעלה אותי לבמה ומבקשת ממני להגיד משהו. איזה פחה "אני עציץ", אני אומה הקהל מוחא כפיים. קלדרון לא מרוצה. "יתני עוד משהו", מציחה הרציאנו. "כפפה? מפתח... מברשת!" אני אומר, הרציאנו מביך' שת ממני לחזור על המלים כלי הפסקה. אני מביצע. לסוף קלדרון משתיקה אותי, ואני נאלץ לעמוד שם, עציץ, בונט שהן חולקות רגע אינטימי. אחרי קלדרון חורשת שאלך. אני נאנח בהקלה ויורד מהר מהבמה.

ההפתעה שלי היתה מתוסרסת, כמוכן, וביצועה במידה כזו או אחרת של הצלחה. דרעי בדת בתרה לתעלות אותי על הבמה כחלק מהמחזה שכתבה כדי להקציץ את העיסוק בימטא" - כיאה למחזה שמסתיים כרפליקה "זה לא את, זה הפורטט". במניולג' לקראת סיום הקטע, הרציאנו מדברת על זה שטה כבר אפשר לעשות כ-24 שעות? לאילו עומקים אפשר לרדת? זה לא המחזה היחיד ששבר את הקיר הרביעי - גם ההצגה "ישורתי" שכתבה שחר מסתיימת באילוג שטנבית את הקהל ואת הנושא בתרה יחד עם ההצגה של מעין אבן (קבוצת השותפים, שצילוח בהצל' חת יתרה את המורכבות הטכנית, זו ההצגה המדויקת והמלוטשת ביותר, וגם המצויקה ביותר. הביצוע של השחקנים נהדר, המסר אפקטיבי והסיטואציה מבריקה. מיננו.

**יום שלישי, 21:40.** כסוף ההופעה, אחרי השתחויה של 24 אנשים במקביל, היוצרים והיוצרות וולנס הרצוה. העייפות ניכרת, אבל גם המשתתפים והקהל הוא שהרסה היתה טובה במפתיע. התנאה של הקהל - הצעיר ברובו - מלמדת שיעור חשוב על תיאטרון בפרט ותרבות כללית: אם נותנים לצי' ציורים להתבטא, הם גם באים להיות קהל, וגם מייצרים תוכן מצוין - אפילו אם לא מושלם, מהתחשב בפורטט המרתוני. למעשה, מבין המש' ההפקות, רחמי' את החת פרינג'ית לחלוטין - המחזה המיישם, "אמא". בהצגה הראשונה, זו שבה הייתי עציץ, היה אלמנט מאוד ניסיוני, אבל שלוש האחרות הלכו בנתיבים הרבה יותר מוכרים. זה מוכיח שקיים איזה קסם המקטק שרק לתיאטרון יש.

**יום רביעי, 8:45.** במיטה בדירת שותפים בלב תל אביב, עיתונאי "הארץ" קם עם כאב גב תוד' תוך משחק. מתברר שלחיות עציץ מדבר זו חתי' כט עבודה קשה. ■

הזו היא המורכבת מכול - לא רק שזו הקבר' צה היחידה שיש לה יותר מתמונה אחת, אלא שאחד השחקנים, אסף אברמוביץ', מתפקד כבי' לל כאטן סאניד ואפקטים מליים. הוא עומד מא' חור עם לופר מבצע בזמן אמת פסקול אינטי' באופיו שמורכב מקולות בלבד, וצריך להיות כתיאום מושלם עם השחקנים - משימה קשה במיוחד כשאין עוד חזרות עם מערכת סאונה, וכשהוא צריך לזכור שורות בעצמו.

**יום שלישי, 18:25.** דרעי בדת חוזרת ממנוחת צהריים. היא מגלה שהקבוצה היעלתה לבמה לחזרת קודאים מוקדם מן הצפון, והיא ספספה בעשר דקות את הרצוה. היא כבר תראה את המחזה עם הקהל. הרציאנו מסיימת את ההר' לא היה מדויק מספיק, סוחבת לילה של שעי' תיים שינה ותחילתה לאבד את הקול - כשעה וחצי לתחילת ההופעה. קבנטר וקלדרון מער' דדים אותה. קלדרון מנסה להבין מדועי' בדת מה עומד מאחורי המניולג' שלה. המחזאית מס' היצירה, והשחקנית פורשות להתאמן בצד, בזמן הקצוב שטווה.

בינתיים, אני יושב עם דרעי' בדת על הטד' רכה ושוטע ממנה על החוויה סביב K-24. "זה לא שונה מתהליכי יצירה אחרים, אבל פה יש הרבה פחות מרחב לעשות, והרבה יותר מקום להתפרע", היא אומרת, "דיוקא מה שהגניב אותי בפרויקט זה שאין מה להתחבש - ברא' נלך היום עד הסוף". היא מודה שאם זה לא היה פרויקט של 24 שעות יש סיכוי שהיתה גונת את הטקסט. "בגלל זה זה מיוחד - אין פה שיפוט עצמי ועכבות. באופן כללי ביצירה חשוב שלא יהיה שיפוט עצמי בתהליך היציר' רה, אבל אז אחר כך אתה אומר, 'אוקיי, את זה אני אוהב, את זה אני מילקס', את זה אני שומר. בפעם הזאת, התנסיתי בממש לכתוב את זה ברצף תודעתי."

ככה נכנסו לטקסט גם קטעים על הפרויקט? "וזה, זה גם משהו שאני חושבת שסבבה את הפוטנציאל של היצירה, הימטא' שלה. ניסיתי לשאול את עצמי מה היתרון של להעלות פרויקט כ-24 שעות? הרי אתה יכול לעלות פרויקט דומה של מפגש בין אנשים

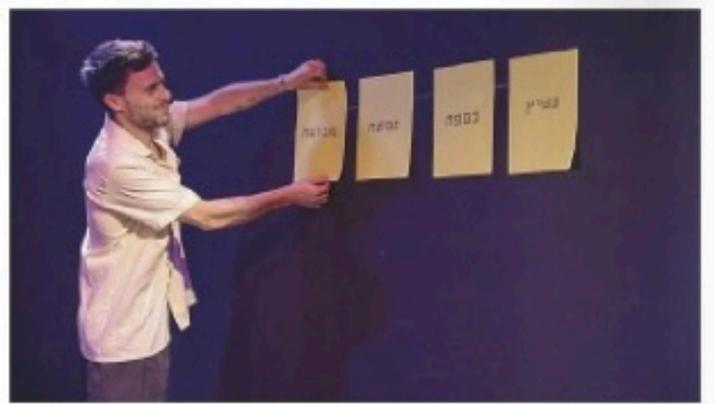
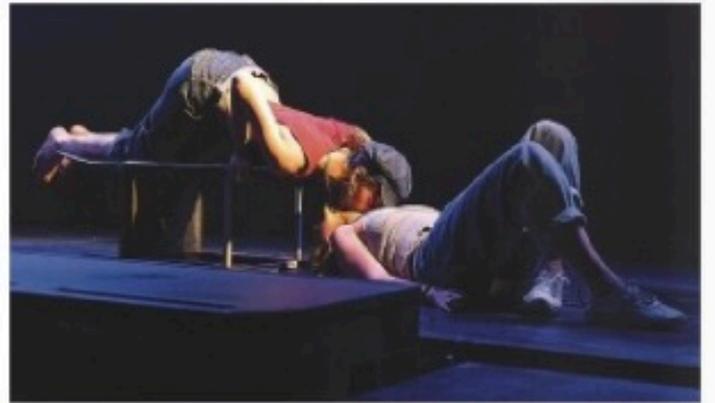
"זה מתוך אלטרואיזם? שואל פפה, ואכן משיב שכן. "אשכרה", עונה פפו המופתע. הכ' מאית, זכאי, לא מסתפקת בכך. "זה מוזר לי, מתוך אלטרואיזם, זה הגיוני לי אם הפסו אותו מוכה אבל...". אכן קוטע אותה: "יש פת חוויה אנטיית יותר מגניבה. זה לא רק נפסו אותך, אני מנסה מוצא אחרון, אלא למה אנשים נהיים מחוירים כששוכנה יש מלא כאלה. אני חושב שאם נגתח את זה לעומק, הם מצדיקים לעצמם את הבוד' רה שלהם בזה שהם משכנעים אנשים אחרים, זה לא מתוך 'עלל עלי', אלא מתוך איזה אינטי' רס אנושי שיש לנו לבוא לדרך שלי". זה מתוך רצון מיסיני, ברא' תהיו איתן, אשר' לי שהדוך שלי נבונה. ההסבר הזה עושה סדר לכל הנוכי' חים. "כאילו הוא נאסטר", אומרת וכאן, "זה צריך להיות קיצוני. באיזשהו רגע, היותו הזאת, שהיא הכי אחר, הכל טוב, הכל קול, הופך להיות גורר'. היא פונה לרזי סקע, השותף שמשחק את השר' תה הטרד, ומסבירה: "או אתה ממש מניס אותי. בחלל צדדי ברחוב המרץ 8, ששייך לימל' אביב תרבות" - שלוחה של אגף התרבות העיר' רונה, שאנשי משתפים פעולה עם "המרץ 2" - כבר מריצה קבוצה 5, "קבוצת הילדה", במלואו את הקטע הלינצי שלה. רגע לפני ההרצה, כן חוד מספקת הסברים לשי' השחקניות: "החוקים כעולם הזה הם הדיפ' כמה שקורה", היא אומ' רת. "תפעלו הפוך מהאינסטינקט שלכם. אם יש לה ציירים ואת אמורה לדאוג לה, או הדיפ' לכו על זה באקסטרים. התגובות לא פרופורציונליות. מעצבן אותך הציירים שלה? את מתרפנת. שזה יהיה מביך. אל תפתחו לאבד את זה. הדיסוננס עושה את זה ממש מצחיק."

**יום שלישי, 14:43.** דרמה קטנה בקבר' צת הוטסאפ של קבוצה 1, "קבוצת התאבדות", שבדיוק נמצאת בהפסקה. דני הרציאנו כותבת: "יש בנו משהו שחושב אולי להחליף הפקידים. אל תימחלה מה דעתבמז' קבנטר ודרעי' בדת מכוירים מהר מאוד שזה לא רק טאוור מדי, אלא גם פחות מתאים מבוזנית ליהוק."

**יום שלישי, 16:30.** קבוצת השותפים על הכ' מה "חזרות קודאים" - מונה שמתייחס לתומך התאורה והסאונד על הבמה והתיאום עם המ' חנה. לכל קבוצה יש חצי שעה בלבד. העבודה

ביותר בברלין (במבנה ב־1825-1827), נחשב לאחד הדתיאטראות החשובים בגרמניה. אחרי שכל 24 יוצרי ויוצרות התיאטרון נבחרו לאולם, שי לוי, שמנהל יחד עם המאירי את החוכן ביהמ"ד, מסביר מה עומד לקרות: "עוד מעט תתחילק לחמש קבוצות דרך הגרילה, ובחר מה הקבוצות יהיו כתוב, כמאירי ושניים או שלוש שהשחקנים ברנע שתתחילק, הצאו לזמן עבודה של 24 שעות - קצת פחות. מחר בשמונה ערב נציג חמישה קטעי תיאטרון קצרים מול קהל". חשוב לא פחות, הוא מציג את הנושא של הערב:

כל אחד מהמחזות צריך להתייחס בדרך כלשהי למילים: "עצין, כפפה, מפתח, מברשת". אין הכי חיות מעבר לכך. עד הבוקה הטקסט צריך לעמוד אחרי התגלה, אני מצטרף לקבוצה מספר 1. היא סיללת את הכמאי אדי קסטנר (34), את הכותבת מוזן דרעי בדש (28), את השחקנית דני הרציאנו (26). החברה הראשונה שלי, מגיל 14 וחצי, אם מתעקשים על גילוי נאות) ואת עדן קלדרון (24). קסטנר אמנם שיחק בהצגה "הדי" ביקי בתיאטרון גשר, כיכב ב"מתים לרגע" של ים והשתתף בסדרה האמריקאית "תחנת ברלין" שהופצה בטפליקס, אבל זה יהיה הקטע הראשון שהוא מביים לתיאטרון. עכשיו נותר להבין



הלחלה למטה: דני הרציאנו ועדן קלדרון, אילון פרב, אסף המאירי. היתרון הוא גם החיסרון צילומים: דודו בנר ועמר יוקין

מה הקטע. בחובלתה של דרעי בדש, שעומדת בין היתר מאחורי העיבוד הרוקנרולי להצגה "המלך עומד למוות" של אוון יונסקו בתיאטרון תמונע, הקבוצה מתחילה לדון בשאלה מה עיר שים ואיך עושים. בשלב מסוים דרעי בדש פונה אלי ומכריזה: "אתה יכול להיות עצין".

**יום שני, 22:30.** יוצרת ראשונה נוטשת הביתה. טוב, לא בדיוק. נקמה שחר ("ילמה מי מתי"), השחקנית והמחזאית שתכתוב את ה"קסט עכור קבוצה מספר 4. ישבה עם הבמאית שעובדת איתה, שני ארוז, ועם השחקנים אילון פרב, תומר פאר ודניאל קמרוביץ; היא הבינה מה החוקות שלהם ולאיוה כיוון היא רר

### מי שנוגבים את ההצגה הם חברי צוות מספר 4: שני חברים מנסים לבצע עסקת סמים. אחד מהם קצת משוחרר מדי. השני, בגילום אילון פרב, הוא "החבר הלחוצ", שלא יודע איך להתנהל סביב האירוע וחוטף מנתייר מדומיינת לחלוטין

צה ללכת, ואו דיוושה על האופניים הביתה כדי לכתוב טקסט. במישור הספר שחוקשי העיקרי שלה היה איך לפצח את עניין המילים - עצין, כפפה, מפתח, מברשת - ולהטמיע אותן באופן אורגני במחזה. אחרי סיעור מוחות ביתי בינה לבין עצמה, היא גם הצליחה.

לעומת שחר, שכחרה לנטוש ולכתוב לבד, מציין אכן, המחזאי של קבוצה 3, גיבש את הרעיון יחד עם חבריו - הבמאית ליאור זכאי והשחקנים רוי סקני, יהל פפו ואסף אברמוביץ. המחזה שיעלו מתאר בחור נירוטי שעובר לגור עם שותף סחי שחובב יוגה, יוציא מוקדמת ורצון בלתי מוסבר "לטרוף תימו". העסק מתחיל להיות מסורתי כשהשותף החדש שומע צרחת מצמיחה שמגיעה מאחד השכנים.

יבצתי וירה לפני שלושה חודשים ויש לי שם שכן שצורה כל פעם באותה שעה, יספר אכן בהמשך איך עלה הרעיון. "כשבוע האחרון שחבתי עליו - מעניין אם הוא פוסט טראומתי, אם יש שם איוה תעלומה. ואו כשראיתי את המילי, משהו בכפפה, מפתח, עצין נתן לי תחר" שה כלשית. העליתי את זה, ואו ליאור אומרת לי יש שכנה שצורתה שיריס, ויהל אומר אני שמעתי פעם צרחות, וליאור ראתה פעם שכן שטת. סילנו הרגשנו שיש משהו בשכן המסתר רי הוח וכשותפים שניים בידו אבל בנפרד. אחרי שפיתחנו שלו של דמויות ורעיונות, ישתכתי לכתוב את זה. אכן - שזאחוריי פרויקטים כמו המחזמר "המוך" בצוותא - מספר שברגע שחר עיון גובש, כל מה שהוא היה צריך זה בערך חצי שעה כדי לכתוב ארבע תמונות.

**הלילה שבין שני לשלישי, 0:30.** בתוך מה שהיה פעם המשרד של העורך הראשי של "הארץ" אלוף בן, קבוצה מספר 2 - הבמאי אמיר שרייבר מחויט, המחזאי פלג שון צנחני, והשחקנית חורף קינח, רונה מולדנו ומאשה כמעין - עדיין מנסה לנשט כיוון, חברי הקבוצה מציגים לעצמם משימה כמעט בלתי אפשרית: להעלות

מחזמר הכיוון הכללי קשור לכלה שמגלה שה ספרית הרטה לה את התלולים רגע לפני הח תונה. השחקנית מציעות לאלתר סביב הנושא, אבל גם אחרי רבע שעה של אימפרוביזציה הצוות תקוע. עד הנוקע הקטע עדיין ייסוב סביב תלולים, אבל באופן שונה לגמרי.

בשלב הזה לקבוצה מספר 5 כבר היה רעיון כללי, גם אם אמורפי. הכותב זיבל שטיינברג והבמאית רחל בן דוד יושבים ליד הכמה יחד עם השחקניות דריר פורר וכלנית כץ מרגלית ובר חנים את הכמה. כששטיינברג נשאל מה בדיוק הכיוון, הוא עונה: "איוה קשה זה לייצג את זה החוצה. לפני שהדברים באמת מתובנים, כשהכל עוד פלאודי נאות, זה יכול לקבוע".

קבוצה השני של החרה בעמדת הסאונדמן המוגבלות, מיישור עקף את עמדת המסכים במד רני יוגה זכריות בניסיון לסדר את הרעש. בדיקה קצרה מגלה שזו דרעי בדש (מקבוצה 1). היא מנסה לנבש רעיונות. ב-1:00 בלילה, רגע לפני שהיא עוברת לטובי מהבית, היא נוגנת לשחקניות להקריא את הסקיצות. הן מתחילות. דני: "את יודעת שלפעמים אני מאחלת לעצמי מי שיהיה לי סרטן כדי שאני לא אצטרף למוות משעמם איתך?" עדן: "את יודעת שהבוס שלך רפוי?" כל חמשת הנוכחים בחור מתפוצצים מצחוק. יש כיוון. אפשר ללכת לישון.

**יום שלישי, 8:30.** בתוך "המריץ 2" כעשרה מחברי הצוותים שרועים על מורנים, לקראת סופו של סשן יוגה שהחל כשכע בבוקר ביני תיים, הכותבים מדפיסים את הטקסטים במשרה דרעי בדש מדפיסה עותק גם כשבילי. אני מגלה שהבדיחה נחפזה לנציאות ואני דמות במחזה שלה, עם טקסט החבל עוד נראה אם זה באמת יכול לקרות, אני מסכימה, בכל זאת יש לי כבודה עיתונאית לעשות.

**יום שלישי, 9:15.** 24 היוצרים היוצרות יושבים מסביב לשולחן גדול. בזמן ארוחת הבוקר הם מקריאים לראשונה את הטקסטים. המחזה הקצר של אכן מתגלה כפגינה קומית. צוות מספר 2, קבוצת "התלולים" שאמור היה לייצג צור מחזמר על כלה ביום חתונתה, סיגנה את הכיוון למחזה ששמו "אגדת מדוזה", וירד מר עיון המחזמר הטקסט של צוות מספר 5 נשטע כמו הכרטי של דיוויד לינד, הטקסט של צוות 1 עדיין לא צפוי ומצחיק.

מי שנוגבים את ההצגה הם חברי צוות מספר 4: שני חברים מנסים לבצע עסקת סמים, וכי די לנציאות את המחזר "סלים" ביו 69 שהצרכים להגיד לו את הסיסמה המודית: "עצין, כפפה, מפתח, מברשת". אחד החברים קצת משוחרר מדי לגבי כל העסק ואומר את המילים בסי דר הלא נכון: "עצין, מפתח, כפפה, מברשת". השני, בגילום אילון פרב, הוא "החבר הלחוצ", שלא יודע איך להתנהל סביב האירוע וחוטף מנתייר מדומיינת לחלוטין מול סוחר הסמים הרמאי החביב. זה מצחיק בצורה קיצונית. אי אפשר לעמוד בפני הכמות הפנים של פרבה "הוא פרה תיאטרון", לוחש המאירי.

שעה אחר כך חברי קבוצה מספר 5 מתאמנים על הטקסט במשרד המטה בלי ששחר נראית כסביבה. הבמאית ארוז נכנסת לתמונה. היא מבקשת משלושת השחקנים להקריא את הטקסט הכי לאט שאפשר, מתקווה שהקריאה אטית תדייק את המשמעות ותגיש כל ניואנס. הם ציבה מצחיקה גם כשהיא אטית להחריט. "אני



מימין לשמאל: דניאל קנטרוביץ', שני ארזי, תומר פאר, נעמה שחר ואילון פרוב. מקצוענים לכל דבר צילום: שופר הקין

# מסע ארוך לתוך הלילה

בחלל "המרץ 2" בתל אביב התבצע בשבוע שעבר ניסוי תיאטרוני: חמש קבוצות של צעירים הרימו מאפס חמש הצגות מקוריות בתוך 24 שעות בלבד. התוצאות המגוונות והמרעננות מעניקות שיעור מעניין על עתיד התרבות בישראל איתמר קציר

לאמנויות הבמה. הגיל הממוצע הוא בין 26 ל-30, והצפייה בשיטת העבודה של היוצרים והיצירות הללו ב-24 השעות הקרובות תבדיר שטוברי במקצוענים לכל דבר – גם כשהם באים ליצור תוכן מצויק.

בינתיים, אסף המאירי (34), שהקים את "המ' רץ 2", יושב על הבמה וגומר פחקים. עוד מעט הם יוכנסו לטבע ויכריעו איך ייראו חמש הקבוצות שלהן יתחלקו 24 היוצרים והיצירות שטותפתים בפריקט הזה. חלקם יכירו את הפרטנרים שלהם היטב, חלקם ייפגשו לראשונה. המאירי מספר שהרעיון לפריקט, שנקרא K-24 ותהקיים בפי עם השנייה, הגיע מימיו כמחואי צעיר בטרמניה הוא השתתף כבטאי בפריקט דומה בתיאטרון "מוסקס גורקי", ששוכן באולם ההופעות הוותיק

**יום שלישי, 20:40.** רוחב המרץ 2, תל אביב. אני עומד על הבמה כשלימיני שתי מאהבות באמצע ריב סועה מאה איש שאיני מכיר ניר צבים מול, ואני מכיר: "אני עציץ". אתם בטח תדוים איך הנשתי לכאן.

**יום שני, 20:00.** אל חלל ההופעות "המרץ 2" מתחילים לולוג צעירים וצעירות. במשך היממה הקרובה הם בקושי יעזבו את הנתחם נעד לפני כשנתיים שכן כאן דסק החדשות של "הארץ", להבדיל, אם בכלל. חלק יישארו לישון, חלק יקפצו לתנומה קצרה בבית. המטרה של כולם היא להעמיד תמישה מחזות קצרים באורך של כעשר דקות כל אחד, תוך 24 שעות בלבד. היוצי רות היוצרים שמתאספים כאן לא זרים לער לם התיאטרון. ברובם הגדול הם בוגרי בתי ספר לתיאטרון, במסלולי ביטוי ומשחק, וגם מי שלא למד בבית ספר לתיאטרון למד במוסד אחר

המשך בעמוד הבא